

MESSIAAN ATERIA 5

Väinö Hotti

(nettikuva)

RISTO SANTALA

18.5.1929 – 26.9.2012

MESSIAAN ATERIA
Kuva ja Sana
GUMMERRUKSEN KIRJAPAINO OY
Jyväskylä 1999

(nettikuva)

Messias-aterian siunaus

1. EHTOOLLINEN ON SYNTISTEN ATERIA

Käydessämme ehtoollispöytään koemme aina oman arvottomuutemme Jumalan lapsina. Saamme muistaa silloin Messiaan esiäidin Ruudin sanat:

"Minä olen saanut armon sinun silmiesi edessä, niin että huolehdit minusta, vaikka olen vieras?" ... "Minä olen saanut armon sinun silmiesi edessä, herrani ...vaikka en ole yhdenkään sinun palvelijattaresi vertainen" (Ruut 2:10 ja 13).

Tässä toistuu kahdesti sana ´armo`. Virressä 225 veisaamme: "Jeesus, luona armopöydän sinut löydän, siinä mulla kyllin on. Siellä armo, rauha , ilo, siellä elo, sieltä löydän ravinnon."

<https://www.youtube.com/watch?v=U3pgpmYDKB4>

Adolf Hitler sanoi aikanaan: *"Vain sankarin vaatteissa voi palvella Jumalaa." ... Ehtoolliselle ei tulla sankareina – sinne saa tulla omissa rääsyissään. Vanhurskauttamisen ihme on katekismuksen mukaan siinä, että "meidät puetaan Kristuksen vanhurskauteen ja pyhyteen". Tämä tapahtuu ehtoollispöydässä. Siellä "Jumala vanhurskauttaa jumalattoman". Ja katekismus sanoo kuvatessaan alttarin sakramenttia: "Missä syntien anteeksiantamus on, siinä on myös elämä ja autuus" (90,91).*

Kun näemme häpeällisen totuuden itsestämme, on lupa muistaa 2. Sam. 4. luvun kuvaus Joonatanin pojasta Mefibosetista. Tämä oli viiden vuoden vanha, kun hänen hoitajansa pudotti hänet pakomatallaan – niin hän vammautui ja sai koko elämänsä ajan kantaa outoa nimeänsä, ”häpeän suusta tullut”. Myöhemmin 9. luvussa kerrotaan, että kuningas Daavid palautti hänelle hänen isoisänsä Saulin ”kaiken maaomaisuuden” ja lupasi: ”Sinä saat aina aterioida minun pöydässäni!” Niin tämä kumarsi ja sanoi: ”Mikä on palvelijasi, että sinä käännyt minunlaiseni koiranraadon puoleen?” Luvun lopussa todetaan vielä: ”Ja Mefiboset asui Jerusalemissa, koska hän aina söi kuninkaan pöydässä. Ja hän ontui kumpaakin jalkaansa.” Ehtoollinen on ontuvien ja raadollisten yhteysateria (91).

*Kansankirkkomme ehtoollisenjaossa on yksilöllisiä piirteitä, jotka on jäämässä vähitellen pois. Kun aiemmin seurakuntaa palveltiin pöytäkunnittain, papit antoivat kullekin ryhmälle oman **muistolauseensa**Pappikin rukoili, että hänen sanansa osuisivat maaliinsa...*

Kun edessämme oli aikanaan matka lähetyskentälle, saimme ennen lähtöämme vaimoni kanssa ehtoollispöydässä kaksi kertaa samat jakeet Psalmista 84. Ne tulivat vastaan myös kolmannen matkan aamun radiohartaudessa:

”Autuaat ne ihmiset...joilla on mielessänsä pyhät matkat! Kun he käyvät Kyynellaakson kautta, he muuttavat sen lähteitten maaksi, ja syyssade peittää sen siunauksilla. He käyvät voimasta voimaan, he astuvat Jumalan eteen Siionissa.”

Kyynelkylvöä jouduimmekin Israelissa tekemään, kun ainoa poikamme menehtyi siellä pitkän sairauden uuvuttamana. Kun on jumiutunut arjen huoliin, silloin Psalmi 103 auttaa sielun kolotuksiin:

”Kiitä Herraa, minun sieluni, äläkä unhot, mitä hyvää hän on sinulle tehnyt, hän, joka antaa kaikki sinun syntisi anteeksi ja parantaa kaikki sinun sairautesi, joka lunastaa sinun henkesi tuonelasta ja kruunaa sinut armolla ja laupeudella, joka sinun halajamisesi tyydyttää hyvyydellään, niin että sinun nuoruutesi uudistuu kuin kotkan.” (91,92).

*Toinen syrjään jäänyt tapa liittyy ”**kätten päällepanemiseen**” – aiemmin pappi öylätin annettuaan pani siunaavan kätensä polvistuneen seurakuntalaisensa päälle. Samalla hän rukoili seurakuntalaisensa sairauden tai ongelman puolesta. Moni on kokenut siinä yhteydessä yllättävän parantumisen sairaudestaan – lupaaahan Jesaja 53, että **”meidän sairautemme hän kantoi”**. Vanhempana pappina teen yhä niin, että öylätin annettuani lasken käteni kevyesti ehtoollisvieraan harteille ja huokaan hänen mahdollisen ongelmansa puolesta (92).*

2. EHTOOLLINEN ON MESSIAAN ATERIA

Kirkoissa on kiistelty lähinnä kahdesta asiasta, ehtoollisaineiden olemuksesta ja siitä, kenellä on oikeus jakaa tätä eukaristiaa. Varhaiskristillinen seurakunta ei harrastanut tällaista opillista kädenvääntöä. Myöskään Uusi testamentti ei selvitä, mitä ehtoollisaineille tapahtuu tai kuka voi uuden liiton ateriaa jakaa. Se kehottaa meitä sen sijaan tutkimaan itseämme, että asennoituisimme oikein ehtoollisen sanomaan ja ”erottaisimme” Herran pöydän muista aterioista (93).

Jeesus sinetöi uuden liittonsa ehtoolliseen, messiaaniseen ateriaansa, jossa kulminoituu koko hänen sovitus tehtävänsä. Juuri siinä näkyy Jesajan, Jeremian ja Hesekielin lupaama ”iankaikkinen liitto”, joka ankkuroi uskomme tuonpuoliseen elämään (94).

Yllä mainittu iankaikkisuusperspektiivi avautuu myös Ilmestyskirjan alkulukujen sanomasta käsin. Siellä toistuvat sanonnat ”joka voittaa” ja ”kestää loppuun asti”. Heille luvataan, että he ”saavat syödä elämän puusta”, heille annetaan ”salattua mannaa”, heidät ”puetaan valkeisiin vaatteisiin”, he saavat nähdä ”uuden Jerusalemin” ja ”aterioida” Herransa kanssa. . Nimenomaan jakeeseen 3;29 liittyy messiaaninen aatevire:

”Katso, minä seison ovelta ja kolkutan; jos joku kuulee minun ääneni ja avaa oven, niin minä käyn hänen tykönsä sisälle ja aterioitsen hänen kanssaan, ja hän minun kanssani.” (95).

Jos avaamme sisimpämme Vapahtajalle tässä ajassa. Hän kutsuu meidät kerran messiaaniselle aterialle iäisyydessä (96).

On suorastaan häkellyttävää, että ehtoollinen on iankaikkisen toivon ateria. Siinä meitä valmistetaan, kuten Siduur sanoo, ”tulevaa elämää varten”. Mikään ahdistus tai sairaus ei voi riistää Jumalan omilta heidän iäistä perintöään. Ja kun eukaristia on ”kiitosateria”, me saamme ”ylentää sydämemme”, kääntäen katseemme tällä Messiaan aterialla Jumalan valtakunnan täyttymiseen iäisyydessä. ”Joka syö Messiaan ateriaa tässä maailmassa, hän syö sitä tulevaa maailmaa varten!” (97).

3. EHTOOLLINEN ON KIRKKOJEN KOMMUUNIO

Luther lainaa Galatalaiskirjeen selityksessään Siirakin kirjan 18:7 jaetta: ”Kun ihminen on päässyt loppuun, silloin hän on vasta alussa.”

Olemme tahtonee korostaa tässä tutkielmassamme sitä, että emme voi monopolisoida Jumalan totuutta itsellemme ... Kuitenkaan emme saa tuomita toisia kristittyjä pelkän ”teologisen gnosiksen” eli tiedon pohjalta. Varsinkin kasteen,

Pyhän Hengen työn ja ehtoollisen suhteen olisi hyvä opetella alkukristillisen kirkon avaraa uskon asennetta. Emme saisi takertua omiin kapeisiin tulkintoihimme. Kristillisuus on ennen kaikkea opetuslapseutta. Se haastaa elämään todeksi saamamme opetukset ... (97).

*Kirkon opetuksessa on hyvin tärkeitä, **että tukeudumme vanhimpiin alkukirkon tulkintaan liittyviin lähteisiin ...***

Ehtoollinen onkin kommuunio, yhteyden ateria. Jeesus rukoili, että me yhtä olisimme, Alkukristityistä sanottiin: "Katsokaa, kuinka he rakastavat toisiaan!" Juuri siksi olemme yhdessä tutkineet ehtoollisen hengellistä sanomaa ja sen historiallisia juuria, että voisimme vapautua oman aikamme ajatuskliseistä ja jumalisista anateemoistamme. Sen sijaan tarvitsemme rakkauden kautta vaikuttavaa uskoa, joka innoittaa ja yhdistää Kristuksen kärsivän seurakuntaruumiin toimimaan evankeliumin levittämiseksi kansojen keskellä. Olemme lainanneet myös nuoruudessani oppimaani latinalaista sanontaa: "Nemo accendit, nisi ipse ardet!" Todellakin, "ei kukaan voi sytyttää toista, ellei hän itse pala" (98,99).

<https://www.youtube.com/watch?v=YZYbFk1qgeo>

*"Kirjoittajamme **Risto Santala** lukee tässä viimeisessä kuvassa Herran siunausta "livenä" hepreaksi. Tempelissä papisto noudatti siunatessaan määräystä, että kädet ojennettiin pään yläpuolelle – hajaannuksesta oli säädetty, että ne nostettiin hartioiden tasalle. Niinpä Risto-rabbi pitää lapionsa vaatimattomasti puolitangossa. Herran siunaus on sinä-muodossa, koska se annetaan kullekin henkilökohtaisesti."*